

РЕШЕНИЕ

№ 4575

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 12.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **12524** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба от Е. М. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], представляван от адв.К. И. срещу Решение № Ц2153-21-123/03.12.2020г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С.- град, с което е оставил без уважение жалбата на Т. срещу Разпореждане № [ЕГН]/258 от 25.09.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Релевира се, че решението е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон. Оспорва се извода на административния орган относно изключения от продължителността на действителния му осигурителен стаж при преценката на правото му на пенсия периодът на наборна военна служба. Жалбоподателят оспорва доводите на Директора на ТП на С., в които не е признал като трудов стаж периода на наборната служба. Позовава се на дефиницията на понятието "действителен стаж", дадена в § 1, т. 12 от ДР на КСО както и на съдебна практика (решение № 4930/26.04.2016г. по адм.дело №1961/2016г., решение № 7647/16.06..2017г. по адм. дело 4023/2017г., Решение №9417/17.07.2017г. по адм. дело № 7470/2016г., всички на ВАС), сочейки, че осигурителният стаж при наборната военна служба е приравнен на осигурителния стаж при фактическото полагане на труд.

Твърди се, че при изчисляване на действителния стаж е допусната математическа грешка, което ведно с изключения период от наборната военна служба е причина да се

достигне да извода, че по отношение на него не са налице изискуемите 15 години действителен стаж.

Моли съда да отмени оспорваното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят и процесуалния му представител не се явиха, с молба от 09.04.2021г. е заявено, че желаят делото да се гледа в тяхно отсъствие и че поддържат жалбата. Иска се съда да уважи жалбата като основателна и доказана. Претендира се адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лева, съгласно списък, който прилага.

Отвeтникът по делото- Директорът на ТП на НОИ С.- град, чрез процесуален представител оспорва жалбата и поддържа тезата, че оспорения административен акт е законосъобразен. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление с вх.№2113-21-3015/21.04.2016г. Е. М. Т. е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е приложил изискуемите се съгласно чл.2 от Наредба за пенсиите осигурителния стаж (НПОС) документи за преценка правото на пенсия /л.13 и сл./.

Към датата на подаденото заявление 21.04.2016г. Е. М. Т. е бил на възраст 66 години 07 месеца и 08 дни, видно от изготвения опис на осигурителен стаж и предварителна оценка на придобити права /л.26-27/.

С Разпореждане №[ЕГН]/20.05.2016г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, на Е. Т. пожизнено е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.3 от КСО. По представените документи длъжностното лице по ПО е зачело осигурителен стаж в размер на 00 години 3 месеца и 15 дни от първа категория труд, 5 години 06 месеца и 04 дни от втора категория и 21 години 00 месеца и 18 дни от трета категория. Общия осигурителен стаж, превърнат в трета категория труд по реда на чл.104 от КСО е изчислен на 28 години 05 месеца и 03 дни.

Във връзка с преизчисляване на отпуснатата на жалбоподателя пенсия е поискано от Е. Т. да представи трудови книжки №147/11.08.2071г. и №603/03.05.1984г., в отговор на което жалбоподателя е посочил, че същите му били откраднати заедно с други лични документи. В тази връзка е ревизирана пенсионната преписка на Е. Т. и е извършена проверка на осигурителите „ОП Търговска база“ за периода 04.06.1981г. до 07.03.1983г., ГПК И. – [населено място] – за периода 01.02.1990г. до 25.12.1996г., „Е. М. И.“ за периода 26.08.1992г. до 20.12.1996г., на ТК „Б.-К.“ за периода 01.0.1984г. до 31.01.1990г., ДСК „Отдых и туризъм“-кл.В. за периода 16.08.1973г.-19.08.1974г., 01.11.198г. – 31.05.1981г., 10.03.1983г.-31.10.1983г. я [фирма].

От тези проверки се установило следното:

Проверката в ГПК „И.“ е приключила с констативен протокол №КП-5-21-00595087/18.07.2019г. Извършена е проверка на съхраняваните разплащателни ведомости за периода 01.02.1990г. до 25.12.1996г. От съдържащите се записи се установило, че Е. Т. е работил като сувенирен работник за периода от 01.02.1990г. до 31.12.1990г. и за м.01, 02, 03, 06, 11 и 12.1991г. вкл. с осигурителен стаж 01г. 05м. и 00 дни, за което издал УПЗ с изх.№06/18.07.2019г.

Съгласно констативен протокол №КП-5-22-00648498/12.09.2019г. от представените и проверени разплащателни ведомости и присъствени форми, съхранявани при осигурителя ТК „Б.-К.“ за периода 01.05.1984г.-31.01.1990г. Е. Т. не фигурирал.

Съгласно констативен протокол № КП-5-21-00719548/13.02.2020г. от представените и проверени разплащателни ведомости за 1974г., съхранявани при осигурителя ДСК „Отдых и туризъм“-кл.В., с правоприменик [фирма] ЕИК [ЕГН] е установено, че Т. фигурирал в тях само за периода от 01.01.1974г. до 31.05.1974г., а за периода 01.06.1974г.-19.08.1974г. не фигурирал. Издадени са от осигурителя УП 3 с изх. № 21/04.02.2020г. и УП 2 с изх. № 20/04.02.2020г.

При извършена служебна проверка на обр. УП2 №15/22.03.2016г., издаден от осигурителя [фирма] е установено, че към датата на издаване на посочения обр.УП-2 такъв осигурител не съществувал.

Въз основа на представените документи и данните в Регистъра на осигурените лица на НОИ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж от трета категория в размер на 08 години 09 месеца и 03 дни, от които 2 години 00 месеца 01 ден наборна военна служба и 00 години 07 месеца и 00 дни Бюро по труда. От втора категория труд е зачетен осигурителен стаж в размер на 05 години 06 месеца и 04 дни, а от първа категория труд е зачетен осигурителен стаж в размер на 00 години 03 месеца и 15 дни. Така на основание чл.104 от КСО общия осигурителен стаж превърнат към 3-та категория труд е 16 години 1 месец и 21 дни,от които действителен Длъжностното лице по ПО е записало, че е 11 години 11 месеца и 21 дни. Периодите от 15.09.1968 г. до 15.09.1970 г. (2 година 00 месеца и 01 ден) за наборна военна служба и 25.01.1992 до 25.08.1992 г. /00 години 07 месеца и 00 дни/ са изключени от продължителността на признатия действителен осигурителен стаж.

С Разпореждане №[ЕГН]/258 от 25.09.2020г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е отменено разпореждане № [ЕГН]/20.05.2016г. и последващите на Е. М. Т. и му е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.3 от КСО, поради неизпълнение на законовата предпоставка за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж. В мотивите му е посочено, че по представените документи и регистъра на осигурените лица за осигурителен стаж е признат такъв от трета категория труд в размер на 16 години 01 месеца и 21 дни и зачетен действителен осигурителен стаж от трета категория труд в размер на 11 години 11 месеца и 24 дни, поради което е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.3 от КСО.

Разпореждане №[ЕГН]/258 от 25.09.2020г. е оспорено от Т. по административен ред с жалба вх. №Ц1012-21-1113 от 29.10.2020г. пред горестоящия орган по реда на чл.117 от КСО.

С обжалваното в настоящото съдебно производство Решение № Ц2153-21-123/03.12.2020г. Директора на Териториално поделение на НОИ- С.- град е оставил без уважение жалбата на Т. срещу Разпореждане №[ЕГН]/258 от 25.09.2020г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /л.90-92/. Решаващият контролен орган приел, че правилно с обжалваното разпореждане е зачетен осигурителния стаж на Е. Т. по надлежно оформените документи и периоди, както следва:

- 1.от 15.09.1968г. до 15.09.1970г. – 02 години, 00 месеца, 01 ден – наборна военна служба /приравнено на осигурителен стаж време/;
2. от 11.08.1971г. до 15.08.1973г. - 02 години 00 месеца, 04 дни – фабрика „Детска радост“ /действителен осигурителен стаж/;
3. от 01.12.1973г. до 01.01.1974г. - 00 години 01 месеца, 00 дни – „Б. Е.“ /действителен осигурителен стаж/;
4. от 01.01.1974г. до 01.06.1974г. - 00 години 05 месеца, 00 дни – [фирма]

/действителен осигурителен стаж/;

5. от 28.10.1974г. до 13.02.1975г. - 00 години 03 месеца, 15 дни – Д. „Дърводобив и строителство К.“ А. първа категория труд /действителен осигурителен стаж/;

6. от 13.02.1975г. до 16.10.1980г. - 05 години 06 месеца, 04 дни – Д. „Дърводобив и строителство К.“ А. втора категория труд /действителен осигурителен стаж/;

7. от 04.06.1981г. до 07.03.1983г. - 01 година 09 месеца, 01 дни – ОП „Търговска база“ /действителен осигурителен стаж/;

8. от 01.11.1983г. до 01.05.1984г. - 00 години 06 месеца, 00 дни – РМР при СУ „К. О.“ /действителен осигурителен стаж/;

9. от 01.02.1990г. до 31.12.1991г. - 01 година 05 месеца, 00 дни – ТПК „И.“ [населено място] /действителен осигурителен стаж/;

10. от 25.01.1992г. до 25.08.1992г. - 00 години 07 месеца, 00 дни – Бюро по труда /приравнено на осигурителен стаж време/.

Установен е общ осигурителен стаж на Е. М. Т., съгласно чл.104 от КСО от трета категория в размер на 16 години 01 месец и 21 дни, от които 2 години 00 месеца и 01 дни - за наборна военна служба и 00 години 07 месеца и 00 дни – Бюро по труда, или действителен осигурителен стаж- 11 години, 11 месеца и 24 дни, като периода на наборната военна служба от 2 години 00 месеца и 01 месеца не е признат за действителен осигурителен стаж.

При така установената фактическа обстановка, съда прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния 14-дневен срок по чл.118, ал.1 от КСО, от лице имащо правен интерес и срещу акт, подлежащ на оспорване по съдебен ред, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл.117, ал.2 от КСО – директорът на ТП на НОИ-С.- град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице, на което е възложено ръководство по "Пенсионно осигуряване, определено със Заповед №1015-21-247/04.12.2018 г. на Директора на ТП на НОИ –С.- град.

Решението, както и разпореждането, отговарят на изискванията на чл.59 от АПК. Издадени са в законоустановената писмена форма и са мотивирани. При издаването им не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО, в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и ал. 2 до 31.12.2016 г., те придобиват това право при навършване на 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31.12.2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Към момента на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст предпоставките за това са две, а именно: навършени 65 години и 10 месеца и не по-малко от 15 години действителен осигурителен стаж.

Между страните не е спорно, че към датата на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст Е. Т. е имал навършени 66 години, 07 месеца и 08 дни, т. е била е налице първата предпоставка, установена с чл. 68, ал. 3 от КСО за отпускане на исканата пенсия.

Неправилни са изводите, изложени в решението на директора на ТП на НОИ-С.-град, че към датата на подаване на заявлението по отношение на жалбоподателя не е била

изпълнена втората предпоставка, а именно същият не е имал 15 години действителен осигурителен стаж. Основателни са направените в жалбата възражения в тази насока. По делото не е спорно, че Т. в периода от 15.09.1968г. до 15.09.1970г. е бил на наборна военна служба.

На жалбоподателя е зачетен общ осигурителен стаж от 16 години, 01 месец и 21 дни от трета категория труд. От общия осигурителен стаж, за действителен е зачетен не ясно защо само 11 години, 11 месеца и 24 дни, след като по отношение на Т. са зачетени и приравнено на осигурителен стаж време от 02 години 00 месеца и 01 дни – наборна военна служба и 00 години 07 месеца и 00 дни – Бюро по труда. От общия осигурителен стаж, именно тези периоди /наборна военна служба и Бюро по труда/ са изключени и е образуван т.нар.действителен стаж. При извършване на една проста аритметика, като от приравненият общ стаж към трета категория на 16 години 01 месец и 21 дни се извадят приравнените на осигурителния стаж време се получава действителен стаж от 13 години 06 месеца и 20 дни. Налице е неправилно изчислен действителен осигурителен стаж.

В § 1, т. 12 от ДР на КСО е дадена легална дефиниция на понятието "действителен стаж", според която това е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски.

Съгласно § 9 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

За периода, през който жалбоподателят е отбивал наборната си военна служба, приложим е бил Законът за всеобщата военна служба в Н. Република България, според който военната служба е била задължителна и всички български граждани – мъже, са били длъжни да отбият военната си служба в състава на въоръжените сили. Според действащият по същото време Правилник за прилагане на Закона за пенсиите (отм.), изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство се зачита за трудов стаж от III категория (чл. 81).

Зачитането на периодът на наборна служба за осигурителен стаж при пенсиониране е възприето и в сега действащия чл.9, ал.7 от КСО, който изрично предвижда, че за тези периоди се внасят осигурителни вноски в размера за фонд "Пенсии" за сметка на държавния бюджет върху минималната работна заплата към датата на отпускане на пенсията. В съответствие с посочената разпоредба е и чл. 44 от НПОС, според който за осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени, като за този стаж се дължат осигурителни вноски от републиканския бюджет.

След като стажът е положен при действието на чл.81 от ППЗП /отм./ предвид §9, ал.1 от ПЗР на КСО времето на наборната военна служба на жалбоподателя 15.09.1968г.-15.09.1970г., следва да се признае за целите на чл.68, ал.3 от КСО, тъй като времето на изслужено наборна служба до 31.12.1999г. през което лицата са били

препятствани да полагат труд, трудово или приравнено правоотношение, се зачита за действителен трудов стаж по действащото законодателство до 31.12.1999г. и съответно за действителен осигурителен стаж при пенсиониране съгласно сега действащите нормативни основание за отпускане на лична пенсия.

Административният орган е следвало да зачете на жалбоподателя времето на наборната военна служба като действителен осигурителен стаж от трета категория, което не е направено.

Видно от мотивите на издаденото решение, както и от разпореждането, с което е отказано отпускането на исканата пенсия, цитираните по-горе разпоредби не са приложени от пенсионния орган, нито от директора на ТП на НОИ-С. град, поради което е направена неправилна преценка, че жалбоподателят няма 15 години действителен осигурителен стаж към момента на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, с което не е изпълнена втората предпоставка за отпускане на исканата пенсия. Разбирането, че времето на наборната военна служба следва да бъде зачетено за действителен стаж съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО е трайно възприето и в практиката на ВАС. В този смисъл са: Решение № 6234 от 24.04.2019 г. по адм. д. № 1300/2019 г., VI отд. на ВАС; Решение № 15446 от 11.12.2018 г. по адм. д. № 6749/2018 г., VI отд. на ВАС и др.

Предвид всичко изложено до тук, прибавяйки към осигурителния стаж, който вече е признат от ръководителя на "ПО" при ТП на НОИ от 13 години 06 месеца и 20 дни, 2 години и 00 месеца и 01 ден /наборна военна служба/, се получава общо 15 години, 06 месец и 21 дни. Т.е. налице и втората кумулативна предпоставка визирана в чл.68, ал.3 КСО, а именно жалбоподателят има повече от 15 години действителен осигурителен стаж.

С оглед изложеното, оспореното решение, с което е отхвърлена жалбата на Е. М. Т. и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/258 от 25.09.2020г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, следва да бъдат отменени, като противоречащи на материалния закон. Поради неправилно тълкуване и прилагане на закона на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по същество при съобразяване на дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на материалния закон.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и направените деловодни разноски, в размер на 400 лв., за договореното и изплатено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие /л.108/.

Що се касае до възражението на ответника за прекомерност, то следва да се посочи, че съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Анализът на разпоредбата на §2, от ДР от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения и на чл.78, ал.5 от ГПК налага извода, че за прекомерно, при това съобразно фактическата и правна сложност на делото, би могло да се приеме договорено адвокатско възнаграждение, което надвишава двукратния размер на възнагражденията, посочени в наредбата. Съгласно чл.8, ал.1, т.1 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела по КСО е 350.00 лева, а в настоящия случай адвокатското възнаграждение е платено в размер на 400,00 лева, поради което не би могло да се приеме че е налице прекомерност на адвокатския хонорар. С оглед изложеното и определеното адвокатско възнаграждение към минималния размер, съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №Ц2153-21-123/03.12.2020 г., издадено от Директора на Териториално поделение на НОИ- С.- град, с което е отхвърлена жалбата на Е. М. Т. против Разпореждане № [ЕГН]/258 от 25.09.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ- С.-град и

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, в законоустановения срок, съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.- град, да заплати на Е. М. Т., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 400 лева, представляващи платен адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението, на основание чл. 138 от АПК, да се изпрати на страните.

С Ъ Д И

Я: